

PROLÓG

... celé hodiny sa tiahla ďalšia z nocí, ktoré nikdy nemali byť. Adam sa cítil ohrozený. Snažil sa, nech nikto nevidí, ako mu je. Ústa mal pevne zatvorené, aby nevykrikol. Páste zaľal tak silno, až cítil, ako sa mu nechty zarývajú do dlaní. Chcel sa rozbehnúť, bežať vedel dobre, možno najlepšie spomedzi všetkých ôsmakov. No takto v noci a za tmy by tým na seba upútal pozornosť. Ulice mesta neboli prázdne. Presne oproti nemu kráčali muži s bujarými bradami, vlasy zviazané do vrkočov a odetí v kožených halenách. V rukách držali bojové sekery. Zatiaľ si ho nevšimli. Z druhej strany ulice zaznela hudba. Vysoký chlapík s pohľadom šialenca hral na klarinete podivnú clivú pieseň. Jeho hudbu prerušoval smiech roztlieskavačiek v krátkych sukničkách, od ktorých by inokedy neodlepil oči. Teraz radšej sklopil zrak k zemi. K dievčatám priklusal na koni nejaký Ind s veľkým oranžovým turbanom. Nevyzeral dôveryhodne a Adam bol vlastne rád, že sa dal do reči s nimi a na neho ani nepozrel. Zato si ho všimli iní. Muži v čiernom, ktorí na neho hľadeli najmä zo striech domov, ale aj spoza okien či z tmavých zákutí. Adamovi bolo jasné, že ho skôr či neskôr chytia, a potom? Čo bude potom? Eli má dohodu s obrom Giganom, tomu je hej. Proti takému obrovi sa nikto nepostaví. Ale on? Videl tu už kdekoho. Mimoszemšťanov z rôznych končín vesmíru, dobrodruhov z púští, hôr i pralesov, vojenských letcov, mušketierov, krotiteľov divých šeliem aj čarodejnice smrdiace ako pokažená kyslá kapusta. Vari by mu niekto z nich prišiel na pomoc?

Túžil, aby mesto vyhlásilo poplach. Vtedy sa každý, kto je na ulici, uteká ukryť do domov, pivníc, hocikam, kde sa dá. Keď tu vyhlásia poplach, znamená to, že útočia bytosti z Deravej hory. Sú ešte horšie než obyvatelia mesta a unášajú každého, koho chytia. Vraj zo zajatcov robia otrokov. Hrozba, hrozba, hrozba a zatiaľ žiadne vyhliadky na zlepšenie. Alebo áno? Musí si veriť! Musí! Keď na to príde, vzoprie sa aj tomu najväčšiemu zlu! Adam zastal, zdvihol hlavu a začal sa pozeráť na strechy okolitých domov. Čierne postavy sa pokúšali stiahnuť, ukryť. Taký priamy pohľad ich prekvapil. Adam stál pripravený na všetko. Nepočítal s výhrou. Nepočítal ani s prehrou. Nepočítal s ničím. Bol však rozhodnutý zmeniť skutočnosť, lebo bola horšia ako nočná mora. Všetko sa pritom začalo tak hlúpo. Skoro náhodou, no nie bez jeho viny. Keď prišiel s rodičmi a sestrou na záhradu a strhla sa hádka. Celkom hlúpa hádka, pretože... Adam privrel oči a predstavil si všetko odznova...

„Nechcem čakať. Poď teraz,“ riekol Adam ostro, ako to mal vo zvyku.

„Tak choď, trochu prines a ja pôjdem potom a prinesiem ďalšie,“ odvetila Zuzana, pričom od knihy ani nezdvihla pohľad.

„Nebudem čakať,“ Adamov hlas ešte viac stvrdol, znel dokonca panovačne.

Sestra naňho konečne pozrela a zavrtila hlavou.

„Nie. Pôjdem, keď dočítam. Veď to máš jedno, či ho prinesiem hneď, alebo o päť minút.“

Pokiaľ by sa nad jej slovami Adam zamyslel, možno by jej dal za pravdu. Lenže jej slová ho nahnevali. Veď od nej nič veľké nechce, len aby priniesla zopár polien. Čítať môže hocikedy. Zuzana a knihy! Neprejde deň, aby by pri nich nesedela. Dokonca aj teraz, keď ju potrebuje.

„Pod!“ Adam zavrčal, ako keď štartuje nákladiak.

„Hovorím ti, že až o chvíľu. Čím viac ma rozptyľuješ, tým neskôr to bude,“ odpovedala Zuzana. Opäť naňho ani nepozrela.

„A dost!“ vyhrkol Adam, pristúpil bližšie a vytrhol jej knihu z rúk.

„Nechaj ma!“ skrikla Zuzana, čo bolo pre ňu dosť nezvyčajné, a pokúšala sa mu knihu vytrhnúť späť. Adam rýchlo zdvihol ruky nad hlavu, knihu držal pevne. Ale čo mu to pomohlo, keď Zuzana bola vyššia ako on? Rýchlo sa rozhlíadal na všetky strany a potom urobil niečo, čo možno ani sám nečakal. Hodil knihu do ohňa, ktorý sa už rozhorel. Okamžite sa zahryzol do stránok a tie vzbĺkli najskôr malými modrými, potom väčšími červenými plameňmi.

Zuzana ostala stáť bez pohnutia. Akoby jej došiel dych, akoby skamenela. Trvalo to možno dobrých desať sekúnd, až mal Adam chuť do nej pichnúť prstom, či je z nej už socha, alebo je ešte človekom.

„Somár!“ vykrikla odrazu, ba kričala aj ďalej. „To prečo, prečo? Ťahaj ju von! Ty, ty, ty... Pomoc!!!“

Zuzana si chvatne čupla, strkala ruky do plameňov a pokúšala sa knihu vytiahnuť, lenže hrozilo, že namiesto záchrany knihy skončí v nemocnici s poriadnymi popáleninami. Adam schmatol palicu na opekánie a pokúšal sa knihu vyštuchať von z ohniska.

„Zmizni! Len tu zavadzias,“ zakričal na sestru tak hlasno, že ho museli počuť záhradkári z celého okolia. Dokonca do nej drgol, až spadla na lavičku, a strčil palicu pod horiacu knihu, aby ju nadvihol a hodil bokom na trávnu. Nepodarilo sa. Práve naopak. Kniha klesla rovno pod hrubé polená a jej stránky sa už po okrajoch rozpadávali na čierny popol. Ten stúpá v žiare plameňov nahor a rozlietaval sa po okolí.

Mama s otcom pozreli z okna, čo sa deje. Videli plačúcu Zuzanu, ako si zakrýva tvár dlaňami, a Adama s palicou, ktorou predsa len nakoniec rozhrabal oheň tak, že z neho vysunul horiacu knihu.

„Čo tam robíte?“ zakričal otec a potom sa otočil. Bolo jasné, že beží von za nimi.

Adam dostal strach.

2. KAPITOLA

VÝČITKY, VÝČITKY A VÝČITKY

Pokiaľ by letel ponad záhradu nejaký orol, svojim ostrým zrakom by videl Adama, ako sa krčí, sťahuje hlavu medzi ramená, ohýba aj chrbát a podlamujú sa mu kolená. Akoby chcel vyzerať stále menší a menší, či sa rovno stratiť alebo prepadnúť pod zem. Videl by tiež plačúcu Zuzanu, ako kľučí pri dohorievajúcej knihe a máva nad ňou rukami. Akoby to nejako malo pomôcť a knihu, či to, čo z nej ostalo, mohlo uhasiť. A v neposlednom rade by orol zbadal aj otca, ako beží k svojim deťom a ako mu jeho milovaná Zuzanka vysvetľuje, čo sa stalo. Videl by aj to, ako sa Adam trasie, pozerá na špičky svojich tenisiek, hovorí, že on to tak nemyslel, on to tak nechcel, že predsa nemohol vedieť, že...

Nedopovedal, čo nemohol vedieť. Keď sa Zuzana opäť hodila s plačom na zem a celá sa triasla, otec schmatol Adama za rameno tak pevne, až to bolelo, akoby mu drvil kosti zverákom. Adam zakričal a kolená sa mu podlomili. Klesol do trávy vedľa Zuzany, stočil sa do kľbka a vzlykal. Dolu lícami mu stieklo niekoľko prúdov slz naraz. Otec ho doposiaľ nikdy neudrel. Nikdy. Občas ho rôzne potrestal, nedovolil mu telku, počítač, raz mu dokonca vzal na týždeň mobil, ale toto tu a teraz bola poriadna bolesť, i keď bez úderu. Adam sa cítil ponížený, plný hanby aj nenávisti.

„Čo sa tu robí? Čo sa stalo?“ zvolala prekvapená mama, keď dobehla a hľadela na obe deti v plači na zemi a otca červeného v tvári, ako hlbokým dýchaním potláča zlosť.

Presne nejakto takto by to videl svojim ostrým zrakom orol, ak by práve prelietal ponad záhradu pri Kamennom potoku. Lenže tam žiadne orly nežijú. Zato sýkorky, drozdy, červienky a kadejaký iný vtáčí drobzig na všetko pozeral z vetví bukov a hrabov na okraji lesa. Videli to z každej strany a videli to rovnako. Tam, kde by sa mali ľudia usmievať a užívať si pokojný deň, znel plač a výčitky. Oheň sa medzitým rozhorel tak, že by už bol najvyšší čas vystrčiť nad neho palice so špekáčikmi. Lenže namiesto pohodovej opekačky a priateľského rozhovoru sa tu prekrývalo niekoľko vzrušených hlasov naraz.

„Ja som nechcel. Nechcel,“ vzlykal dookola Adam a držal si rameno.

„Prečo si to urobil, keď si nechcel!“ zohýbala sa nad ním mama. Jej hlas však neznel chlácholivo.

„Chcel, chcel to urobiť! Vytrhol mi knihu a hodil na oheň. A knihu som mala požičanú od Markétky Violovej,“ Zuzana pomaly vstávala. Nerozprávala lútostivo, ale ani celkom zlostne. Hoci mala zafaté päste, snažila sa všetko vysvetliť. Presne tak, ako sa to stalo. Nevynechala ani to, ako panovačne sa s ňou Adam rozprával.

„Nechcel som nič, len nech mi pomôže,“ skúšal sa Adam brániť.

Lenže Zuzana mu skočila do reči: „Nie je dôležité len to, čo povieš, ale aj ako to povieš!“

Adam nechápavo krútil hlavou. Vstal zo zeme a hrbil sa, aby vyzeral menší, nenápadnejší. V tej chvíli by sa vlastne najradšej stratil alebo vrátil čas o pár minút naspäť.

Otec nehovoril nič. Stále sa nejako pokúšal rozdýchať, ako silno stlačil Adamovi rameno a ako ho to muselo bolieť. Vedel, že táto chvíľa pokazí celú nedeľu, možno i začínajúce prázdniny.

Adama kdesi v hrudi ako kovová obruč sfahovalo ešte čosi. Zuzanina poznámka, že knihu mala požičanú od Markétky Violovej. Na svete je toľko dievčat, tak prečo práve od Markétky Violovej?! Markétka sa mu vždy páčila. Je to najkrajšia Zuzanina kamarátka. I keď trochu vyššia ako on, nikdy mu to nedala najavo ani slovíčkom. Vždy keď ich navštívila, či skôr, keď navštívila Zuzanu, snažil sa s ňou aspoň trochu porozprávať. Zvyčajne však zostalo iba pri snažení, lebo keď na ňu pozrel, v hlave sa mu zastavili všetky myšlienky a on nevedel, čo má povedať. Ani za to sa mu Markéta neposmievala. Rozhovor v takej chvíli začala ona. Vedela rozprávať pekne, milo a Adamovi bolo jedno o čom. Občas dúfal, že Zuzana pozve Markétku k nim na záhradu. Najradšej by tak urobil on, ale bál sa odmietnutia. A tiež toho, ako prekvapene by naňho pozerala Zuzana aj rodičia. Preto si to často iba predstavoval a dúfal, že raz sa to zmení a Markétka Violová k nim ozaj na nedeľňajšiu opekačku príde.

Už si to viac predstavovať nebude. Namiesto toho mu do mysle prilietali rôzne neutešené predstavy. Napríklad ako Zuzana hovorí Markétke, že jej Adam spálil knihu. Ako sa Markétka zlostí, že to bola jej obľúbená kniha. A ako sa obe rozčuľujú, že on, Adam, je somár, ktorému je lepšie vyháňať sa. Ako Markétka dodáva, že presne tak, radšej k nim už nikdy nepríde a budú sa stretávať len u nej.

Adamove úzkostné predstavy prežala jedna spásonosná myšlienka. Teraz nerozprával, ako keď šteká samopal, ale snažil sa, aby znel o čosi privetivejšie.

„Mám nejaké nasporené peniaze. Povedz mi, aká je to kniha, a ja Markétke kúpim novú,“ ukázal na kôpku popola, čo ostala po knihe na tráve. Nápad sa mu to síce zdal dobrý, ale hlas sa mu i tak triasol.

„Neviem,“ hlesla Zuzana.

„Čo nevieš?“ nerozumel Adam.

„Neviem, ako sa tá kniha volala, ani kto ju napísal,“ odpovedala Zuzana.

„To si ani nepozrela na názov a spisovateľa? Prečo?“ čudovala sa mama a zotierala si bodku sadze, čo jej pristála na čele. Akurát si ju rozmazala, takže namiesto bodky tam mala čiernu šmuhu.

